

ЂОРЂЕ КУБУРИЋ

ДА САЊАМ

ЕПСКИ ГРАДОВИ

*Епски градови просиру се дуж иланинских ланаца.
Широка мисична река њовремено их најлављује.
У њима не сјанује нико.
Сами обрађују земљу, косе ливаде и међусобно ипрџују.
Хране се сеном, кромиром и бобицама које нађу у ирироди.
Не ѡзнају релиђију, рајове ниши новац.
У иланинама има иуно дијаманаиа, рубина и смарагда.
Тим камичцима иојлочавају улице и иворе заумне шарене мозаике.
Воле музику. Нарочио кад им џуди веитар или бубње џромови.
Не умеју да џоворе ниши иицу.
Увек су будни, а снови су им једини живои.*

НАИЋЕ ОБЛАК

Наиће облак. Тмасӣ, велик. Очас оӣтера ведрину и обезначи
лежерно намӣживање ӣуно̄ месеца.
Муње ӣалацаху хоризон̄иално. Шӣо је, кажу, добар знак.
Провали брзи унакрсни дажд. Просуше се, као бисери са о̄рлице,
дӯмићӣ г̄рада.
Поӣраја колико-ӣолико. Те сӣаде, одједаред.
Облак, носећи већ удаљену г̄рмљавину, ӣродужи ка северу.
Некако усамљен, ӣред хруӣајућом ведрином.
И месецом који свеӣли.

СОЛУН

*Раскошно једносџаван.
Езоџеричан.
На мору, а хоће од њеџа да уџекне.
Лавиринџи, осујећен џочейком.
И без краја.*

*

*„У Солуну, џраду бијеломе”
сађао сам – џробућен и будан –
како џролазим
од белоџ Арисџоџеловоџ џрџа
до џосивеле Беле куле
следећи џраџове Милуџина Бојића,
зазивајући џалије царске
да их уџледам
како џучином
неумиџно џлове ка недалекој луци.
Па заокренем џоре, џрема Зејџинлику
да јавим се своме деди
чија сен надвијена је
над сенима њеџових уџихлих јолдаџа.*

ТИСА

Крај ње сам рођен (а звонила су црквена звона, шада, јако).

*Први њуји зајливао, њоме. (А њошом је и њрејливао, њлуњајући уз
скелу. До мирне и дивље банајске сѡране.)*

Небројене њене чарде њодариле су ми рибу, хлеб и вино.

Памњим.

Шењњу обалом са њубавницом у недалеком ми иносѡраном г̃раду.

Долме.

Самоњна њумарања зором.

Добродоѡлицу њријањеља.

Она је њњиха и њрењећа.

Ењерични сан неизлирене реке.

